

PROBLEMY Z ROZUMIENIEM TERMINU „TARGOWISKO”

MACIEJ J. NOWAK

Gospodarka nieruchomościami wiąże się nie tylko z ustawami klasycznie „nieruchomościowymi”, jak ustawa o gospodarce nieruchomościami, lub ustawa o własności lokali, ale również innymi ustawami. Przykładem powyższego może być ustawa

o podatkach i opłatach lokalnych. Podatki i opłaty w niej uregulowane w sposób bezpośredni wiążą się z problemami odnoszącymi się do nieruchomości: zarówno z punktu widzenia podatników, jak i organów podatkowych.

W kontekście przedmiotowego zagadnienia występowały problemy z oceną, które nieruchomości należy uznać za targowiska (co stanowiłoby podstawę do wymierzenia opłaty targowej). Definicja targowiska jest określona w art. 15 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Problemy skutkowały tym, że gminy przez długi czas nie wiedziały za bardzo, jak mają uporać się z problemem „dzikiego handlu” i kiedy w jakim zakresie wymierzać opłatę targową. Z obserwacji praktycznych wynika, że różne gminy stosowały własne sposoby na rozwiązanie niniejszego problemu, również wykorzystując przy okazji określoną interpretację pojęcia „targowiska”. Jednakże często nawet zwykły pobór opłat mógł przysporzyć dodatkowych wątpliwości poszczególnym pracownikom samorządowym.

Zgodnie z brzmieniem ustawy o podatkach i opłatach lokalnych na dzień 1 czerwca 2010 r. za targowiska uznawano wszelkie miejsca, w których jest prowadzony handel, z zastrzeżeniem, że opłacie targowej nie podlega sprzedaż dokonywana w budynkach lub częściach budynków, z wyjątkiem targowisk pod dachem oraz hal używanych do targów, aukcji i wystaw. Zwłaszcza przywołane powyżej wyłączenia przypadków, w których należy uznać dany teren za targowisko (i w konsekwencji uiszczać opłatę targową) wzbudziły kontrowersje prawne, wskutek których Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 8 grudnia 2009 (K 7/08, Dz. U. Nr 215, poz. 1674) uznał je za niezgodne z Konstytucją RP. Do takiego wyroku Try-

bunału Konstytucyjnego należało dostosować stan prawny, co uczyniła ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. Nr 102, poz. 584). Zgodnie z brzmieniem art. 15 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych obowiązującym od dnia 19 czerwca 2011 r., targowiskami są wszystkie miejsca, w których jest prowadzona sprzedaż, z zastrzeżeniem, że opłacie targowej nie podlega sprzedaż dokonywana w budynkach lub ich częściach. W nowym stanie prawnym w dalszym ciągu pobiera się więc opłatę targową od czynności dokonywanych na targowiskach, z dwiema zmianami:

- niejasne i budzące wątpliwości terminologiczne pojęcie „handlu” zastąpiono precyzyjnym sformułowaniem, jakim jest „sprzedaż”
- w sposób kategoryczny wskazano, że opłacie targowej nie podlega sprzedaż dokonywana w budynkach lub ich częściach, bez żadnych dodatkowych zastrzeżeń i wyjątków.

Dokonane przez ustawodawcę zmiany niewątpliwie porządkują stan prawny związany z definicją „targowisk” i zasadami wymierzania opłaty targowej. Dodać jednak należy, że nawet tak poprawne technicznie zmiany nie zlikwidują wielu problemów z którymi borykają się organy gminy przy okazji oceny poszczególnych sytuacji faktycznych. Dochody z tytułu opłaty targowej stanowić mogą jednak może nie nadmiernie wysoką, ale stabilną część budżetu gminy.

DR MACIEJ J. NOWAK

Zachodniopomorski Uniwersytet
Technologiczny w Szczecinie,
Katedra Prawa i Gospodarki Nieruchomościami,
Radca Prawny O.I.R.P. Szczecin